

The Sanyi Chronicles – Esthers rariteitenkabinet

Afbeelding 3. Onze vogel-
opzetklas (foto genomen
voor de coronamaatregelen).

Esther van der Meer en haar man Hans vertellen in Biotechniek over hun avonturen in Taiwan, waar ze zich inzetten voor de bescherming van de luipaardkat.

Esther van der Meer

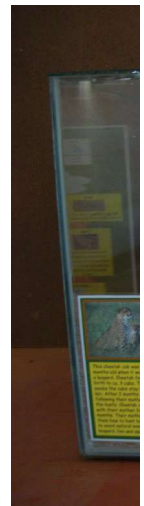
Al mijn hele leven ben ik gefascineerd door dieren. Van kinds af aan laat ik kikkervisjes uitkomen, rupsen tot vlinders ontpoppen en sleep ik allerlei dieren in nood mee naar huis. Die fascinatie houdt niet op als dieren dood zijn. Ik kan mij niet anders herinneren dan dat ik botjes, veren en schelpen verzamelde. Toen ik een jaar of twaalf was, kwam daar het eerste opgezette dier bij, een fazant die ik voor een tientje op de fancy-fair van onze basisschool kocht. Ik had het dier al dagen in de hal van de school zien staan en was ontzettend blij toen ik hem uiteindelijk in mijn bezit had. Ik stond er toentertijd eerlijk gezegd nog niet bij stil waar die dieren vandaan kwamen, dat kwam pas later toen ik biologie ging studeren.

Natuurlijke schatten

In elk land waar ik gewoond heb, heb ik een mini-natuurhistorische collectie opgebouwd met schedels, stenen en andere natuurlijke schatten die ik tijdens het veldwerk gevonden heb. In Nederland staat deze collectie vooralsnog in dozen op de zolder bij mijn ouders. In Zimbabwe hebben we, om problemen bij de douane te voorkomen, het meeste bij vertrek achtergelaten. Voor de uitvoer van onze twee cheetaschedels (beiden van onze onderzoeksdieren die een natuurlijke dood gestorven waren) hadden we een CITES-vergunning moeten regelen. Het leek ons beter om een mooie display voor het National Park Museum in Hwange te maken. Dan bleven de cheeta's in hun eigen park, kon iedereen de schedels aanschouwen, en hadden onze onderzoeksdieren in ieder geval nog educatieve waarde.

Uren puzzelen

Hier in Taiwan is mijn collectie inmiddels ook al aardig uitgegroeid. Het begon met het karkas van ons eerste onderzoeksdier, luipaardkat MZM01 oftewel Mr. Zhang. Drie maanden nadat we dit dier gevangen hadden, haalden we zijn karkas met een klimteam van een helling onderaan een boerderij waar ze ook kippen hielden. We zullen nooit weten wat er precies gebeurd is want zijn lichaam was al te ver ontbonden om nog een autopsie te kunnen verrichten, maar

vreemd was het wel. Professor Lai wilde de overblijfselen graag gebruiken om een 'specimen' te laten maken en dus nam ik het karkas mee naar huis om de insecten hun werk te laten doen. Na een paar dagen in een gazen kooi in onze tuin te hebben gelegen waren er alleen botten over. Vervolgens bleek dat de persoon die deze 'specimens' maakt geen tijd had, en dus stonden Mr. Zhangs botten in een doosje in de garage en hoorden we er nooit meer iets over. Natuurlijk kon ik dat niet verkroppen, dit was immers onze onderzoekskat, en dus besloot ik de puzzel zelf op te lossen. Na dagen van botten schoonmaken en bleken, ging ik gewapend met alle mogelijke foto's en tekeningen aan de slag. Al snel bleek dat er in de meeste veterinaire anatomieboeken nogal wat botjes ontbreken. En jeetje, wat zitten er ontzettend veel botten in de voeten van zo'n dier. Elk weekend probeerde ik een stukje van de puzzel te leggen, soms zat ik uren te turen voor ik zag waar een botje hoorde, soms had ik een Eureka-moment en maakte ik een enorme sprong. Het was monnikenwerk maar nu, bijna twee jaar nadat we Mr. Zhang z'n overblijfselen van de berg haalden, staat hij als skelet weer in elkaar. We zijn inmiddels een vitrinekastje aan het regelen en ik hoop Mr. Zhang binnenkort als educatieve display bij het natuurmuseum hier in ons dorp aan te kunnen bieden.

Tot leven gewekt

Een lang gekoesterde wens werd vervuld toen ik te horen kreeg dat ik, samen met mijn student, deel mocht nemen aan de zeer populaire vogelopzetcursus van het Endemic Species Center hier in Taiwan. Een paar maanden daarvoor was ik op bezoek bij een luipaardkatten-collega en kwam ik er, toen we in de gang tegen een paar studenten aanliepen die dode vogels stonden te föhnen, per toeval achter dat deze cursus bestond. Hoewel de cursus voornamelijk in het Chinees gehouden zou worden, bedacht ik me geen moment en schreef ik me in, samen met mijn studente Wen-Li. Een week lang zaten we ergens in de bergen in Taiwan vogels te ontleden en weer in elkaar te prutsen. Hoewel dit werk op momenten frustrerend kon zijn, was de beloning groot wanneer we een vogel weer 'tot leven' konden wekken. Zeker omdat al deze

Afbeelding 1. Het cheeta-display voor National Parks, Zimbabwe.

Afbeelding 2. Aan het werk aan Mr. Zhang.

Afbeelding 4. Mijn eerste opgezette vogels.

onfortuinlijke vogels of in het verkeer of in de netten van boeren gesneuveld waren. Sinds die tijd hoef ik de doodgereden vogels die ik tijdens ons veldwerk als vodjes langs de weg zie liggen niet meer achter te laten. Inmiddels heb ik, naast mijn zwaluw en Taiwanese hwamei op de cursus, een uil en een yellow bellied prinia opgezet. Ik ben bezig met een kwikstaart en heb nog een uil, een wilde kwartel, een grey treepie en een treurmaina in de vriezer liggen. Perfect is het nog lang niet, want ook in dit werk valt er een hoop te leren, maar het geeft voldoening om deze vogels nieuw leven in te kunnen blazen. Uiteindelijk zullen deze dieren in Taiwan achterblijven en aan de specimencollectie van het Endemic Species Center toegevoegd worden, waar ze ze voor onderzoek en educatie gebruiken.

Slimey

Naast de dode dieren is de lijst met levende dieren die ik in de loop der jaren opgevangen heb eindeloos. Van vogels tot schildpadden, van muizen tot hagedissen, alles heeft de revue wel een keer gepasseerd. Natuurlijk is wat support van je omgeving bij dit soort hobby's mooi meegenomen, niet iedereen zit er immers op te wachten om een uil in de vriezer te vinden. Toen Hans met zijn biologenvrouw trouwde, wist hij dat dat betekende dat dieren, dood dan wel levend, onderdeel van zijn leven zouden worden. En dus stond hij in Nederland met een hark boze zwanen op afstand te houden zodat ik hun jongen uit de put kon halen, gaf hij in Zimbabwe slaapmuizen de fles en rende hij in Taiwan achter krekels aan om aan onze gierzwaluw te voeren. En natuurlijk is daar altijd de schouder om op uit te huilen, want het opvangen van zieke of gewonde dieren gaat nou eenmaal vaker fout dan goed.

Afbeelding 5. Slimey van 0,5 naar 20 centimeter.

Het enige dier waar ik Hans nog niet echt voor heb kunnen opwarmen is Slimey, de reuzenslak. Deze exotische invasieve diersoort komt in groten getale voor in Taiwan en zat op één van onze luipaardkattenvallen. We besloten dit halve centimeter schattig minislakje mee naar huis te nemen, waar hij in iets minder dan twee jaar is uitgegroeid tot een 20 centimeter grote megaslak (je begrijpt meteen waarom deze dieren invasief zijn!). Hoewel volgens Google het slijm van deze slak wonderen kan verrichten voor huid en haar (ongelofelijk hoeveel producten slakkenslijm bevatten) is Hans wat terughoudend om Slimey vast te houden. Tja, iedereen heeft zo zijn grenzen...